

Különböző legendák keringenek *Brandon Thomas* elnyúlhetetlen népszerűségű vígjátéka, a *Charley nénye* születéséről. Az egyik szerint a változatos életű szerző, aki végül is a színi pályán kötött ki, egyik kollégája, a híres angol komikus, *Penley* kérésére írta a darabot, mert az biztos sikerszerepre vágyott. Egy másik történet meg úgy tudja, hogy *Thomas* és színésztársai Londonból vidéki hahnira utaztak, és ott, a vonaton találták ki a darab figuráit és meséit, hogy az esti előadásra legyen valami alapjuk a rögtönzésre.

Elképzelhető, hogy mind-egyik változat helytálló, különösen, hogy a darab visszaigazolja a legendákat. Van ugyanis benne egy remek, abszolút főszerep — a körülmények alakulása folytán, véletlenül női ruhát öltö de-rék oxfordi diák, Lord Frank, azaz Frank Babberley, vagy egyszerűen Babberley pajtás —, és az egész játék olyan, mintha valóban egy oxfordi diáktrefa rögtönzésszerű dramatiszálása volna. Amellett még, igen jól játszható szerepek is sorakoznak a kis vígjátékban; csupa olyan figura, akik a korabeli angol színpadon gyakran előfordultak, a kedves és bohó fiatal diákoktól, fiataluraktól és a csinos, kacér kisasszonyoktól (lásd: *Oscar Wilde* darabjait) a morc hadfiig, a pénzsóvár ügyvédig, a jó karban levő (s mellesleg dúsgazdag) ötvenes özvegyig és a mindenről épés magánvéleménnyel rendelkező inasig (lásd: *G. B. Shaw* korai darabjait, vagy *Piniero* vígjátékait).

Mindenesetre a *Charley nénye*, 1892-es londoni (épp szilveszter estéjén lezajlott) bemutatója óta a darab nem kerül le a világ színpadjairól. Állítólag van egy UNESCO-statisztika, mely szerint a darab minden rekordot túlszárnyaló előadásszámot ért el: máig több mint 500 ezer-szer játszották, negyvenkilenc nyelven.

Az egri *Gárdonyi Géza Színház* — mely jó érzékkel igyekszik első stabil évadjában széles közönségrétegeket vonzó, érdekes műsorpolitikát folytatni — most tovább gyarapítja a *Charley nénye* előadásszámait. Természetesen azt a változatot játsszák, amely nálunk az 1970-es városmajori előadás óta standard: *Fáy J. Béla Kerényi Imre* által át dolgozott fordítását (amely talán több is mint fordítás), a legjobb formájában levő *Szenes Iván* dalszövegeire írt kítúnó *Aldobolyi Nagy György*-muzsikával. Ez a variáció; ha lehet, még biztosabb siker.

Az, Egerben is. Elsősorban persze a *Charley nényének* szerepébe keveredő Babberley pajtást alakító *M. Horváth József* révén. Ahogy mondani szokás: *ezzel a figurával el lehetne menni az erdőbe. Ő szerencsére megáll az erdő szélén* — azaz ízléses, stílusos és fegyelmezett marad. Egy pillanatra sem fele-di, hogy ő valójában egy kedves, bumfordi oxfordi diák, s nem pajtásának, *Charley Wykenhamnek* a nagynénje. Mindvégig *amolyan fickós Charley nénye marad*, aki igazán nem tehet róla, hogy különböző férfiak különböző okokból nő-

nek nézik. És mivel a szerepben benne rejlik a száguldó tempójú játék lehetősége, *M. Horváth* él is ezzel. Ugyanígy él a figura nyújtotta játék-lehetőségekkel a másik oxfordi diák, Többes szerepében *Szatmári György*, a két kedves kisasszony figurájában *Román Judit* (Kitty) és *Pasqualetti Ilona* (Annie). *Meggyeri Zoltán* *Charley* pajtása kissé halványabb, de *Ribár Éva* igazi *Charley* nénye, *Kőszáli Ibolya* Ella kisasszonya, vagy *Korcsmáros Jenő* élv-és pénzhajhász *Spittige* ügyvédje és *Kiss László* Többes ezredese (akinek zord uniformisa vajszívét takar) igen kellemes kiegészítője a játéknak. *Piros Sándor* díszletei és jelmezei kort idézőek, szépek is (főleg a hőlgyek ruhái). Meglepően ötletesek *Gajdos József* táncai (a szereplők, elsősorban *M. Horváth* és *Szatmári*, nagyon jól is adják elő ezeket), és határozottan tartja kézben a kis zenekart a komponista, *Aldobolyi Nagy György*.

A rendezést vizsgamunkájául végző *Kalmár Péter* fő iskolai hallgató produkciója nehezen ítéltető meg. A táncszámok és a dalbetétek igen jól megcsináltak (feltehetőleg a koreográfus és a zenei irányító hathatós segítségével), de ami köztük van, a kötéanyag, bizony eléggé cementhiányosnak tűnik. Talán nem ártott volna, ha a kezdő rendező, első, igazi színházi, s mindjárt igen bonyolult munkájához több támogatást kap főiskolai tanárai részéről. Az ilyen segítség inkább kötelesség, mint kényszer.

Takács István